

Arrest

nr. 180 118 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 10 augustus 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 13 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten haar in de loop van 2015 een Schengenvisum verstrekten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging richt op 23 september 2015 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Bij schrijven gedateerd op 11 december 2015 delen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse autoriteiten mee dat zij, gelet op artikel 22.7 van de Dublin III-verordening, bij gebreke aan antwoord binnen de voorziene termijn worden geacht in te stemmen met het overnameverzoek.

1.5. In een schrijven gedateerd op 15 januari 2016 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mee dat verzoekster binnen de 15 dagen geen gevolg gaf aan een oproeping om zich aan te melden op 11 december 2015 en dat zij bijgevolg wordt geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag.

1.6. Verzoekster wordt op 7 oktober 2016 aangetroffen door de politie waarbij wordt vastgesteld dat zij zich een andere identiteit aanmatigde. Zij maakte gebruik van de verblijfsvergunning van haar tante.

1.7. Eveneens op 7 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Aan de mevrouw

[...]

Naam/[...]: [V.]

Voornaam/[...]: [D. Y. A.]

Geboortedatum/[...]: ...[]

Geboorteplaats/[...]: Ukkel

Nationaliteit/[...]: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV nr HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow).

Betrokkene maakt gebruik van een verblijfsvergunning van [B. N.] die haar niet toebehoort.

Bovendien, volgens het PV HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow, blijkt dat deze documenten echt zijn, maar dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan persoonsverwisseling (lookalike).

Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene gaf een valse identiteit.

De betrokkene heeft afstand van asiel genomen.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV nr HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow).

Betrokkene maakt gebruik van een verblijfsvergunning van [B. N.] die haar niet toebehoort.

Bovendien, volgens het PV HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow, blijkt dat deze documenten echt zijn, maar dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan persoonsverwisseling (lookalike).

Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Er bestaat een risico dat betrokkene opnieuw de openbare orde zal schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene gaf een valse identiteit

De betrokkene heeft afstand van asiel genomen

[...].

Het inreisverbod wordt gemotiveerd als volgt:

"Aan mevrouw - [...],

Naam/[...]: [V.]

Voornaam/[...]: [D. Y. A.]

[...]

Nationaliteit/[...]: Congo (Dem. Rep.)

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

De beslissing tot verwijdering van 07/10/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene gaf een valse identiteit. Betrokken heeft afstand van asiel gedaan

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV nr HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow).

Betrokkene maakt gebruik van een verblijfsvergunning van [B. N.] die haar niet toebehoort.

Bovendien, volgens het PV HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow, blijkt dat deze documenten echt zijn, maar dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan persoonsverwisseling (lookalike).

Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Gelet op het feit dat de bestreden beslissingen ambtshalve beslissingen zijn die werden genomen nadat bij een controle bepaalde verblijfsrechtelijke vaststellingen werden gedaan, dient de zaak overeenkomstig artikel 39, § 1 iuncto artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken te worden behandeld in de taal van het taalgebied waarin ze is gelokaliseerd, in casu het Nederlandse taalgebied (RvS 23 november 2009, nr. 198.142). Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken. Verzoekster heeft ter terechtzitting ook geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van haar zaak door een Nederlandstalige kamer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Que l'article 48/3, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 est libellé dans les termes suivants : . Le statut de réfugié est accordé à l'étranger qui satisfait aux conditions prévues par l'article 1er de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés, modifiée par le protocole de New York du 31 janvier 1967 , Le dit article 1er, section A, § 2, de la Convention le Genève précise que le terme . réfugié . s'applique à toute personne qui . craignant avec raison d'être persécutée du fait de sa race, de sa religion de nationalité de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques, se trouve hors du pays dont elle a la nationalité et qui ne peut ou, du fait de cette crainte, ne veut se réclamer de la protection de ce pays ou qui, si elle n'a pas de nationalité et se trouve hors du pays dans lequel elle avait sa résidence habituelle [...1, ne peut ou, en raison de ladite crainte, ne veut y retourner» Que même si les articles 48/3 et 48/4 ne garantissent pas une protection internationale à toute personne qui introduit une demande d'asile, force est de reconnaître que l'Etat est obligé d'examiner cette demande ,

Qu'il s'agit d'une obligation et non d'une faculté comme peut le croire la partie adverse;

Qu'implique la Convention, dans son L'article 1er, A, 2 : L'autorité examine dans chaque cas sur la base des déclarations du demandeur et des circonstances de la cause, l'existence des persécutions visées par la Convention et le bien-fondé des craintes du candidat réfugié. La situation politique dans le pays que le demandeur d'asile a fui est un des éléments que l'autorité peut prendre en compte pour fonder son appréciation. Un contexte de guerre civile n'exclut pas, à lui seul, que, dans le cas particulier du demandeur d'asile, les faits qui l'ont amené à quitter son pays établissent l'existence de persécutions et justifient ses craintes au sens de la Convention (C.E., 26/05/1993, n.43.082) ;

Que rappelle la requérante, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être

persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains(C.C.E., arrêt n° 134 238 du 28/11/2014) ;

Qu'il est question ici, de la demande d'asile, introduite par la requérante qui n'a jamais préalablement fait l'objet d'un examen ;

Qu'il était question que la partie adverse se prononce sur la question d'Etat responsable pour connaître cette demande ;

Qu'il est certes vrai que la requérante est entrée avec le visa de l'Italie, mais, elle a une famille en Belgique ;

Que la partie adverse devrait trancher cette question en application des critères établis par le règlement Dublin,

Qu'il est étonnant et cela paraît comme du non sens qu'un ordre de quitter le territoire assorti de l'interdiction d'entrée soit prise à l'encontre de la requérante ;

Qu'il s'agit du droit d'asile qui est mis en mal in specie ; "

3.1.2. De Raad kan slechts opmerken dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden erkend / toegekend. In de thans bestreden beslissingen wordt evenwel geen standpunt ingenomen over de erkenning / toekenning van een beschermingsstatuut, waardoor niet blijkt dat een schending van deze wetsbepalingen dienstig kan worden aangevoerd.

Verder dient erop te worden gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.57). Derhalve kan ook deze bepaling niet dienstig worden aangevoerd.

In zoverre verzoekster het gestelde in de bestreden beslissingen lijkt te betwisten als zou zij afstand hebben gedaan van haar asielaanvraag, benadrukt de Raad dat het administratief dossier een schrijven bevat gedateerd op 15 januari 2016 waarin de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meedeelt dat verzoekster binnen de 15 dagen geen gevolg gaf aan een oproeping om zich aan te melden op 11 december 2015 en dat zij bijgevolg wordt geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag. De Raad wijst in dit verband op het bepaalde in artikel 51/5, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat indien de asielzoeker binnen de vijftien dagen na de verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen hij wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting het gestelde in de bestreden beslissingen niet dat zij wordt geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag ingediend op 13 augustus 2015, derwijze dat niet blijkt dat deze asielaanvraag nog verder diende te worden onderzocht of zich op zich nog verzette tegen het nemen van de bestreden beslissingen. In dit verband merkt de Raad ten overvloede ook nog op dat verzoeksters bewering dat zij wel nog een hangende asielaanvraag heeft in België moeilijk verenigbaar is met het door haar gestelde in het feitenrelaas dat zij zich de identiteit van haar tante toe-eigende "*pris de panique étant sans séjour*" (vrije vertaling: in paniek omwille van haar onrechtmatig verblijf).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel toe als volgt:

"Que la requérante invoque également les risques de violation des articles 3 et 6 de la Convention européenne des droits de l'homme ,

Que l'article 3 de la CEDH consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S/Belgique et Grèce) ;

Que cet article est ainsi libellé : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

Que la requérante a introduit une demande d'asile qui n'a jamais été examinée ;

Qu'elle se trouve contraint de quitter le territoire avec interdiction d'entrée ;

Que si ces décisions doivent être exécutées, elle sera contraint de retourner au Congo ;

Qu'il y a fatalement lieu de craindre un traitement inhumain et dégradant de la part des autorités congolaises ;

ue souligne la Cour EDH- : L'expulsion d'un étranger par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'art. 3 Conv.EDH donc engager les responsabilités de l'Etat en cause au titre de la Convention lorsqu'il y a des motifs destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contrairement à l'article 3 de la CEDH. C article implique donc l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (Cour EDH 4/12/2(W8,,Y/Rusie, paragraphe 75 Cour EDH 26/04/2005, Musli/Turquie, paragraphe 66, arrêt . France (D. 1997 SC p.357 du 29 avril 1997) ;*

Qu'une autre jurisprudence européenne a amplifié la protection bien au-delà des droits énoncés. Cela vaut tant pour le droit à la vie que pour le travail forcé, le servage et l'esclavage mais tout particulièrement pour art. 3. Le champ d'application de cette disposition s'étend désormais aux expulsions et extraditions, aux conditions de détention, au traitement des malades mentaux ainsi qu'aux peines perpétuelles. _ En conséquence les mesures d'éloignement du territoire comportant un risque avéré de torture ou de traitement inhumain ou dégradant sont déclarées inconventionnelles. Toutefois la Cour invoque alors rarement la dignité. Ainsi les arrêts Soering {Soering 'c. Royaume Uni, 7 juil. 1989 n° 14038/88) ou plus récemment Othman (Othman (Abu Qatada) c. Royaume Uni, 17 janv. 2012 n° 8139/09) et Aswat (Aswat c. Royaume Uni, 16 avr. 2013, n° 17299/12) ne mentionnent pas la dignité alors que, dans l'arrêt Babar Ahmad (Babar Ahmad et autres c. Royaume Uni 10 avr. 2012, n° 24027/07), pourtant plutôt restrictif, celle-ci est mentionnée ;

Qu'aussi longtemps que les risques de persécutions invoquées par la requérante dans sa demande d'asile n'ont pas encore fait l'objet d'un examen il va lieu d'admettre que le refoulement de la requérante vers le Congo sera contraire aux prescriptions de l'article 3 de la Convention de Genève ;

Que considère du reste la cour constitutionnelle : « L'ordre de quitter le territoire ne sera pas exécutable si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH. En aucun cas, l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement, ne peut être éloigné vers le pays ou sera exposé à une violation du principe de non-refoulement. L'article 3 de la CEDH doit être respecté lors de la mise à exécution d'un ordre de quitter le territoire (arrêt Kastrati de la Cour constitutionnelle n° 141/2006 du 20 septembre 2006) » ;

Que cet ordre de quitter le territoire est motivé sur un comportement infractionnel qui est susceptible de troubler l'ordre public ;

Que cette motivation heurte l'article 6 de la Convention européenne des droits de l'homme qui dispose que : « Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi par la loi, qui décidera, soit des contestations sur ses droits et obligations de caractère civil, soit du bien-fondé de toute accusation en matière pénale dirigée contre elle. Le jugement doit être rendu publiquement, mais l'accès de la salle d'audience peut être interdit à la presse et au public pendant la totalité ou une partie du procès dans l'intérêt de la moralité, de l'ordre public ou de la sécurité nationale dans une société démocratique, lorsque les intérêts des mineurs ou la protection de la vie privée des parties au procès l'exigent, ou dans la mesure jugée strictement nécessaire par le tribunal, lorsque dans des circonstances spéciales la publicité serait de nature à porter atteinte aux intérêts de la justice. Toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie » ;

Qu'il est ahurissant que cette présomption d'innocence ne joue pas dans le cas d'espèce alors qu'elle découle d'un texte juridique qui prime sur la loi du 15/12/1980 ;

Que Saisie d'un renvoi préjudiciel par le Raad van State (Pays-Bas), la Cour de justice de l'Union européenne a interprété, le 11 juin dernier, l'article 7 §4 de la directive 2008/115/CE relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (Zh. et O., aff. C-554/13) en soulignant que, les Etats membres un acte punissable en droit national ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme un danger à l'ordre public ;"

3.2.2. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrekken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te

maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu stelt de Raad vast dat verzoekster in het kader van haar eerdere procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid ter terechtzitting uitdrukkelijk stelde geen enkel probleem te hebben met een overdracht aan Italië. Verzoekster is wel van mening dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een ernstig en reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen omwille van problemen met het gezag in dit land. De Raad herhaalt in dit verband allereerst dat verzoekster, waar zij andermaal verwijst naar een hangende asielaanvraag, het gestelde in de bestreden beslissingen niet weerlegt dat zij wordt geacht afstand te hebben gedaan van deze asielaanvraag. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot een louter theoretisch betoog. Enige concrete toelichting waarom artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden indien zij dient terug te keren naar haar herkomstland ontbreekt volledig, waardoor verzoekster in gebreke blijft een begin van bewijs aan te brengen van een mogelijk risico in de zin van artikel 3 van het EVRM of aannemelijk te maken dat een verder onderzoek in dit verband zich opdrong. Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt in geen geval aannemelijk gemaakt. In dit verband merkt de Raad bovendien ook nog op dat verzoekster in het bezit is van een geldig dienstpaspoort, hetgeen niet direct wijst op problemen met de autoriteiten in haar herkomstland.

Wat de aangevoerde schending van het vermoeden van onschuld betreft en daarmee samenhangend artikel 6 van het EVRM, dient vooreerst te worden opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Vervolgens wordt erop gewezen dat het “*vermoeden van onschuld*” een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissingen waarbij verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, zijn geen maatregelen van strafrechtelijke aard doch administratieve rechtshandelingen. Het “*vermoeden van onschuld*” kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk “*vermoeden van onschuld*” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Verzoekster wijst vervolgens op rechtspraak van het Hof van Justitie (C-554/13) waarin wordt geoordeeld dat een lidstaat het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” in de zin van artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen en dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Zij stelt concreet dat gelet op het vermoeden van onschuld de verdachtmaking dat zij zich schuldig zou hebben gemaakt aan aanmatiging van naam niet kan worden gebruikt om de bestreden beslissingen te onderbouwen. In casu stelt de Raad evenwel vast dat het administratief dossier een stuk bevat waaruit duidelijk blijkt dat de politie heeft vastgesteld dat verzoekster een valse identiteit heeft gebruikt, gebruik makende van de verblijfstitel van haar tante in België. Pas nadien heeft zij op het politiebureau haar ware identiteitsgegevens bekendgemaakt. In wezen erkent verzoekster dit gegeven ook, getuige het door haarzelf naar vorgebrachte feitenrelaas waarin zij stelt dat zij zich genoodzaakt voelde “*de s'approprier l'identité de sa tante pour s'en tirer d'affaires*”. Er blijkt aldus niet dat verweerder niet naar deze vaststelling door de politie kon verwijzen in zijn beslissing. Verweerder heeft vervolgens geoordeeld dat gelet op het frauduleuze karakter van deze feiten verzoekster kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De Raad herhaalt dat het strafrechtelijk “*vermoeden van onschuld*” er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het betoog van verzoekster laat de Raad verder niet toe vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling dat verzoekster gelet op haar persoonlijke gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke dan wel onwettige wijze of in strijd met voormelde rechtspraak heeft gehandeld, waarbij wordt benadrukt dat verweerder niet zozeer wees op het gegeven dat

verzoekster wordt verdacht van een strafbaar feit of op een eerdere veroordeling doch wel specifiek het fraudeleuze karakter van de concrete feiten beklemtoonde. Een concrete uiteenzetting wordt in dit verband niet aangebracht.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 11 en 33 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij stelt als volgt:

"Que la théorie de la renonciation invoquée par la partie adverse pour justifier sa décision ne tient pas la route ;

Que si cette théorie devrait être acceptée, il y a lieu d'admettre qu'elle heur l'esprit des articles 11 et 33 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003, fixant la procédure devant le commissariat général aux réfugiés et aux apatrides, en ce qu'ils disposent :« Le commissaire général ou son délégué examine déclaration de renonciation à la demande d'asile. Le commissaire général ou son délégué examine la déclaration de renonciation à la demande d'asile. Le commissaire général prend ensuite une décision de clôture de la demande d'asile qui est immédiatement portée à la connaissance du demandeur d'asile et du ministre ou de son délégué. En cas de doute sur le caractère explicite de la renonciation, le demandeur d'asile est convoqué afin de confirmer sa volonté de renoncer à sa demande d'asile. ;

Que la requérante n'a jamais renoncé à sa demande d'asile ;

Que pour la requérante, les décisions attaquées violent les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, ce qu'ils imposent aux autorités administratives l'obligation de motiver adéquatement les actes administratifs ,

Que malheureusement, la partie adverse a péché en invoquant une motivation stéréotypée ;

Que votre conseil doit sanctionner ce défaut de motivation adéquate, étant donné que votre travail consiste à vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation erreur manifeste d'appréciation (CE, 6 juillet 2005, n 147.3),

Que l'usurpation des titres ne pouvait pas justifier la décision attaquée, la requérante étant présumée innocente ;

Qu'en outre, la partie adverse ne devrait non plus invoquer la renonciation pour justifier sa décision ,

Qu'il a d'ailleurs été jugé : Le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce. Si la partie défenderesse dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision en de la justifier adéquatement (C.E., 31 mars 2002,n0 107.621 ; C.E., 2 juin 2003, nà120.101) ;

Qu'il y a également lieu de levée l'interdiction d'entrée, la requérante étant tenue de respecter dans l'espèce européenne pour soutenir sa demande d'asile ;

Que l'interdiction d'entrée viole aussi le droit d'asile que consacre l'article 1 de la convention de Genève;"

3.3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De overwegingen in rechte en in feite worden op duidelijke wijze in de beide bestreden beslissingen weergegeven. Verzoekster betoogt in dit verband dat de bestreden beslissingen stereotiep zijn gemotiveerd, doch dit standpunt kan niet worden bijgetreden. Er wordt immers gemotiveerd in het licht van de concrete elementen die verzoeksters situatie kenmerken. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De uiteenzetting van het middel laat niet toe vast te stellen dat enig concreet element ten onrechte onbesproken is gebleven of de voorziene motiveringen niet

afdoende zouden zijn. Een miskenning van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Er werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster nog een asielaanvraag hangende heeft in België die zich op zich kon verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen en zij zich verder niet dienstig kan beroepen op het vermoeden van onschuld als dusdanig om te stellen dat verweerder niet kon verwijzen naar het feit dat zij zich een andere identiteit aanmatigde. Er kan worden aangenomen dat dit feit genoegzaam vaststaat gelet op de stukken die voorliggen. In huidig middel brengt verzoekster ook geen argumenten aan die alsnog nopen tot een andere beoordeling op dit punt. Verzoekster beroept zich thans nog op de artikelen 11 en 33 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch er blijkt niet dat deze bepalingen in casu spelen en wel nu verzoeksters asielaanvraag nooit voor behandeling werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst andermaal op de bepalingen van artikel 51/5, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat het bestuur een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt of is uitgegaan van een incorrecte dan wel onzorgvuldige feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus evenmin.

De uiteenzetting van verzoekster is ten slotte niet van aard dat hiermee wordt aangetoond dat het recht voor haar niet voorzienbaar en toegankelijk was dan wel dat het bestuur zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. Het onderdeel van het middel waarbij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt aangevoerd, is – bij gebreke van de vereiste precisie – niet ontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS